

Kimberley Klaver

Zuid-moeders breken niet

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Op zoek naar mijn paspoort en dat van Wolfje gooi ik alle lades overhoop. Waar heeft Alex ze gelaten? Mijn hart bonst in mijn keel en ik heb het veel te warm. Deze zomerdag is genadeloos heet. Mijn jurk plakt aan mijn lijf.

Ik kijk naar Wolfje. Hij oefent zijn stapjes langs onze salontafel en zijn hoofdje is helemaal rood van de inspanning en warmte. Hij is stiller dan normaal.

Hij houdt zich ondanks al mijn gestress gedeisd.

Ik kijk naar hem en voel de tranen opkomen. Ga ik dit echt doen? Ik probeer rustig te ademen en kijk naar de rode vlekken op mijn jurk. Ik spits mijn oren. Zijn dat sirenes? Is dat een ambulance in de verte? Of is dit de politie die onderweg is? Eén ding staat vast. Ik laat ze mijn kleintje niet van me afnemen. *Word rustig!* We wonen in het centrum van Amsterdam en het is vijfendertig graden, het geluid van sirenes is niet uitzonderlijk. Dat heb je nu eenmaal in een drukke stad. Misschien heeft het niets te maken met wat er zojuist is gebeurd... met wat ik zojuist heb gedaan.

Denk na, Poppy, waar zijn die verdomde paspoorten!

Als ik de volgende la opentrek, zie ik onze paspoorten. Die van Alex, Wolfje en dat van mij. Ik denk aan Alex en ik kan het niet meer tegenhouden. Ik voel de tranen over mijn wangen stromen. Wat heb ik gedaan? Het gemis zal zo groot zijn. Zowel voor mij als voor onze kleine.

Maar ik heb geen tijd om mijn verdriet de ruimte te geven. Ik moet door.

Ik steek Wolfjes paspoort en dat van mij in mijn Céline-

clutch, die volgens Bobby altijd handig zou zijn. En inderdaad: hij biedt ruimte aan onze paspoorten, mijn zonnebril die de nodige anonimiteit zal schenken, mijn Mulberry-portemonnee met alle nodige pasjes om voorlopig mee uit de voeten te kunnen en rozijntjes voor kleine Wolf. De sleutels laat ik achter. Ik ren met Wolfje op mijn arm naar zijn kamer en smijt luiers, billendoekjes en rompertjes in de reistas die ik snel heb gepakt. Ook pak ik wat broekjes en shirts mee en een extra trui voor als hij het koud krijgt. Je weet nooit waar we terechtkomen.

Snel loop ik door naar onze slaapkamer en ik trek de kastdeur open. Ik kijk niet echt, ik pak maar wat. Het maakt niet uit. Nu niet meer.

Ik kijk nog één keer om naar onze slaapkamer. De kamer die onze liefde symboliseert.

Het spijt me zo. Ik druk een kus op Alex' kussen.

In de verte hoor ik iets. Doodstil blijf ik staan. Is dat geschreeuw? Het lijkt dichterbij te komen.

Gehaast open ik de Uber-app op mijn telefoon. Ik heb nog drie minuten. Ik kijk naar het gespannen gezichtje van Wolf en zie dat hij knuistjes heeft gemaakt van zijn mollige handjes. 'Doe normaal Poppy, je maakt hem bang,' spreek ik mezelf hardop toe en met het trekken van gekke gezichten probeer ik Wolfje duidelijk te maken dat alles goed is. Geen vuiltje aan de lucht.

Al 'Baby Shark' zingend sluit ik de deur achter me en loop ik voorzichtig met een volle tas en Wolfje de trap af. Op het moment dat ik de deur open, komt de auto aanrijden.

Ik open het portier van de Uber en bevestig mijn naam. In de auto hangt de geur van tabak vermengd met citroenluchtverfrisser. Er komen een paar beschonken mensen langs. Ze zijn luidruchtig. Op deze hete dag lopen de gemoederen klaarblijkelijk hoog op.

'En je gaat naar ehm... Schiphol, zie ik?' De chauffeur neemt zijn tijd. Hij rommelt wat op zijn telefoon. Ik wil schreeuwen. *Ja, dat staat er toch?! Waar wacht je nog op, slome!*

Maar ik slik, pak mijn zonnebril en plaats deze kalm op mijn neus. 'Ja, inderdaad,' antwoord ik beleefd. 'En ik heb een beetje haast.'

1

Elf maanden eerder Oktober

Had ik maar een vest meegenomen. Het is een mooie en zonnige dag, maar het kille briesje verraadde het feit dat de zomer plaats heeft moeten maken voor de herfst. Mijn oma breidde de fijnste vestjes van zachte wol in allerlei kleuren en prints. Het voelt als een zacht dekentje om je lijf. Voor de kleine die nu in mijn buik trappelt heeft oma ook al iets gemaakt. Een zachtblauw dekentje met donkerblauwe rand. 'Perfect voor in zijn kinderwagentje,' zei ze. Niet wetende dat ik die nog niet heb.

Shit, ik moet echt gaan shoppen voor babyspullen. Ik ben over iets meer dan twee maanden uitgerekend. Stel dat het kind te vroeg komt, dan heeft hij in elk geval een dekentje om onder te liggen. Maar dat is dan ook het enige. Ik pak mijn agenda en schrijf een notitie voor mezelf.

Koop babyspullen. En ik zet er sterretjes voor en achter. Ik maak het zo overdreven sierlijk dat het bijna niet meer te lezen is. Maar ik moet toch wat op dit terras. Een bezigheid is fijn, al is het maar om die starende blikken te ontwijken.

Ik zit bij een brasserie genaamd Van Dam en wacht op Yasmin. Ze is laat. Ze heeft een zoon op de AFC voetbalclub maar hij wilde niet naar voetbal waardoor er een klein drama en veel vertraging is ontstaan. Ze apt nu dat ze er echt bijna is en of ik alvast een cappuccino wil bestellen.

Dat wil ik maar al te graag want de serveerster heeft me al herhaaldelijk gevraagd of er nog wel iemand komt. De tafel die

ik bezet houd is schijnbaar erg populair. Al meerdere malen heeft ze mensen teleurgesteld en mij ietwat verwijtend aangekeken. Ik ben bang dat ze denkt dat ik een fantasievriendin heb. En dat deze fantasievriendin en mijn gestoorde brein haar nu omzet kosten. Toen zij een flesje wijn aan mij wilde slijten op deze 'heerlijk zonnige dag' moest ik verontschuldiging gebaren naar mijn dikke buik waarop een geïrriteerde blik volgde. Ik kan het haar niet eens kwalijk nemen. Een zwangere, niet-drinkende vrouw die al bijna een uur een tafel tijdens spitsuur bezet houdt met één decaf cappuccino...

Maar nu bestel ik tevreden nog een drankje. Ik trommel met mijn vingers op tafel en kijk om me heen. Zo zien mensen dat ik het ook vervelend vind en echt op iemand wacht. Deze tent is populair want het terras zit vol en er komen steeds weer mensen vragen om een tafeltje. Hoewel het woensdagmiddag is, wordt er volop gedronken. Alsof de zon altijd het perfecte excuus biedt om overdag te drinken. Ik kijk en vind al die flessen wijn een beetje belachelijk. Maar tegelijkertijd realiseer ik me dat ik waarschijnlijk vanuit mijn zwangere positie die mij buitensluit van dit soort drankfeestjes niet erg objectief kan zijn. Ik ben gewoon jaloers.

Ook wordt er volop gegeten. Pasta's, geitenkaassalades, biefstuk met frietjes, het komt allemaal voorbij. Ik voel mijn maag knorren. Weer jaloers.

De cappuccino voor Yasmin arriveert. De serveerster zet hem theatraal op tafel voor de lege stoel.

Aan de tafel achter mij wordt zo hard gelachen dat ik wel moet omkijken. Ik zie twee heren uitgedost in jeans, overhemd en keurig uitziende jasjes wijn bijschenken en onprettig hard lachen om iets wat blijkbaar alleen zij grappig vinden. De twee vrouwen aan hun tafel lachen overduidelijk alleen maar uit beleefdheid. Ik vang iets op over 'het rijden van die auto van zijn vrouw', maar dan barsten ze weer in geoproest uit.

Bewust kijk ik de andere kant op en zie daar een groepje vrouwen van wie er een vrijwel zeker heeft meegedaan aan dat

realityprogramma *De Gouden Kooi*, waarin mensen elkaar moesten wegpesten. Ik weet het nog omdat ik het een belachelijk experiment vond waarbij totaal voorbij wordt gegaan aan de gevoelens van deze mensen. Toch keek ik soms stiekem. Het voelde als het roken van een sigaret: fout maar ook ontspannend. Om vervolgens te walgen van jezelf.

De dames aan die tafel zien er alle vier heel sexy uit. Hoge hakken, veel haar en de borsten zijn volop aanwezig. De grote boezem wordt sowieso goed vertegenwoordigd op dit terras.

Ik moet me inhouden om niet te staren, maar wat als bekeken worden juist de bedoeling is? Misschien is het wel beledigend als ik niet kijk of op zijn minst een complimentje maak. De vrouw die ik herken van tv heeft nu door dat ik staar dus ik geef een flauwe glimlach en draai snel mijn hoofd weg terwijl ik overdreven over mijn buik aai. Zwangere vrouwen komen met veel weg, dus ik maak daar graag misbruik van.

De bijzondere mix van mensen die zowel aan kakkers uit het Gooi als aan perfect gestylede en gebruide influencers doen denken, zorgt ervoor dat ik nogal uit de toon val. En dat komt niet alleen door mijn onzichtbare tafelman. Het zit hem ook in mijn vertrapte All Stars op een terras vol hakken. Mijn playsuit met Frans uitzien kraagje op een terras vol diepe décolletés. En mijn rommelige knot op een terras vol lange, wapperende haren.

Een gevoel van gemis neemt me over. Heimwee naar huis.

Ik schrik op. Yasmin. Ze verschijnt uit het niets en geeft me een warme omhelzing inclusief een kleine hartverzakking.

‘Sorry, schat, sorry, sorry! Was je lekker aan het dromen over je toekomstige kind?’

Ik zwijg en stem maar toe met een knikje. Dat lijkt gewoon makkelijker. Ze geeft me een kus op mijn wang en haar lange, donkere haren strijken langs mijn gezicht. Zacht.

Haar lippen zijn net zo zacht. Ik kijk haar aan en zie wederom hoe mooi ze is.

Haar ogen zijn hazelbruin en haar wimpers lang. Haar haren

dik en glanzend zwart. Haar lippen zijn vol en gehydrateerd en ik denk dat zowel mannen als vrouwen weleens met de gedachte spelen om die te kussen. Er hangt een geur om haar heen die doet denken aan zomers van vroeger. Het is een mix van vanille, cederhout en zonnebrand.

Sinds ik zwanger ben, heb ik een neus als een bloedhond. Er zijn veel geuren waar ik moeite mee heb, maar Yasmin ruikt heerlijk.

Yasmin begint aan haar cappuccino, maar stuurt deze terug om te vragen of hij opgewarmd kan worden. O god, de serveerster haat me nu echt. Dit is waarschijnlijk de eerste en de laatste keer dat ik hier zit. En dat is onhandig, want ik woon nu om de hoek. Maar toch speel ik met de gedachte om een tent te zoeken die iets beter bij me past... Tegenover me zie ik twee vriendinnen selfies maken met de welbekende duckface.

‘Ik ben blij dat je er bent, Yasmin. Ik moet nog een beetje wennen hier in Zuid, denk ik.’ Nerveus frommel ik aan mijn ketting met rozenkwartssteen die ik van mama heb gekregen. Een steen die staat voor liefde en heling.

Yasmin kijkt me aan, schenkt me een liefdevolle lach inclusief parelwitte tanden en knipoogt.

‘Ja, Poppy, ik denk dat Zuid ook nog even moet wennen aan jou. Maar ik ben er om je te helpen. En je hebt Alex. Dat sociale leven opbouwen gaat hier sneller dan je denkt, soms een beetje te snel als je het mij vraagt.’

Ik zie dat Yasmin met een galant gebaar de serveerster wenkt. Deze komt aansjokken en zet haar neppe glimlach op. ‘Wat mag het zijn, dames?’

Yasmin zet op haar beurt weer háár neppe glimlach op. ‘De menukaart graag.’

Ik kijk naar een goed toneelspel waarbij beide spelers uitmuntend spel tonen in beleefdheid. Er worden twee menukaarten op tafel gelegd en het blonde meisje van rond de twintig beent snel weer weg. Yasmin rolt met haar ogen.

‘Fatsoenlijk personeel is ook lastig te vinden tegenwoordig.

Jammer dat de eigenaresse van deze tent er niet is, dat is een topper. En die pikt dit soort gedrag niet, hoor, ze heeft gastvrijheid erg hoog in het vaandel.'

Ik knik instemmend. Volgens mij zag ik de eigenaresse net naar binnen rennen en ze glimlachte inderdaad vriendelijk en maakte met iedereen een praatje. Een concept waar de serveerster aan onze tafel helaas niet bekend mee is.

'Die vliegt eruit, hoor.' Yasmin ken ik tot nu toe alleen als lief en beleefd, maar ze heeft duidelijk geen boodschap aan arrogant gedoe.

'Yasmin, ik wil jou en Ruben bedanken voor jullie gastvrijheid en hulp. Ruben is zo'n goede vriend voor Alex, echt onwijs lief dat hij hem helpt met klussen. En jij hebt mij met open armen ontvangen. Dat waardeer ik echt.'

Yasmin wuift het meteen weg. 'Hou op, Poppy, dat is voor mij vanzelfsprekend. We kennen Alex al jaren en jij bent zijn vrouw. En ik weet als geen ander hoe het is om uit een andere wereld te komen en ergens te moeten wennen. Wat wil je eten, schat?'

'Doe mij maar een broodje carpaccio,' antwoord ik provocerend. En meteen besef ik dat ik nog heel weinig weet over Yasmins humor.

'Kijk uit, vrouw, anders word je nu al gelyncht door de moedermaffia die hier rondsluipt.' Haar toon is serieus.

'Grapje natuurlijk, ik ga voor de geitenkaassalade.' En met die woorden gooi ik mijn menukaart op tafel.

Yasmin knikt. 'Dat worden dan een geit en een caesar.' Ze steekt haar hand omhoog en zet haar vriendelijkste gezicht op. Een groot horloge om haar pols weerkaatst het zonlicht in mijn gezicht. Maar niet voor lang want haar hand gaat alweer naar beneden. Halleluja, we kunnen eten bestellen. De serveerster komt bij onze tafel staan met haar notitieblok in de aanslag. Als we de bestelling doorgeven zet ik mijn liefste glimlach op in de hoop dat ze niet in mijn salade spuugt.

Maar dat gebeurt hier vast niet. Hier in Amsterdam-Zuid zijn immers alleen maar nette mensen.

2

Ik wil nog meer. Ik smee Alex altijd om meer. Hij is zo verdomde goed in wat hij doet, ik word er simpelweg onverzadigbaar van.

Dus ik wil meer. En dat krijg ik.

Met een trots hoofd reikt hij me een bord met nog een kaastosti aan. Ik neem het dankbaar aan en kijk naar die fantastische creatie op mijn bord. Dit is niet zomaar een kaastosti. Het is wit casinobrood precies lang genoeg opgewarmd om het brood zacht te houden, maar van een knapperig korstje te voorzien. De kaas is dikke emmentalerkaas die precies goed gesmolten is. Smeuïg. En dan heeft Alex daar nog een klein beetje honing overheen gedaan zodat het zout een vleugje zoet krijgt.

Het is een combinatie waar je spontaan een orgasme van zou krijgen. En omdat ik als hoogzwangere vrouw mijn seksuele energie met de week voel afnemen en ik om tien uur 's avonds omval, neem ik nu maar genoeg met orgasmes op culinair vlak.

Hoewel ik niet kan uitsluiten dat mijn seksdrive een boost krijgt vanavond. Alex ziet er heerlijk uit in een simpel zwart T-shirt, skinny jeans en witte, goedgevormde sneakers. Nonchalant, maar stijlvol. Hij ruikt goddelijk, naar leer en vanille gemixt met zijn eigen lichaamsgeur. En we hebben een fijne avond samen, ongecompliceerd en gezellig.

Hoeveel kun je van iemand houden? Ik smelt als ik merk dat hij nerveus is over zijn rol als vader en het avontuur dat ons te wachten staat. Maar tegelijk is hij kalm en zelfverzekerd als het over onze toekomst gaat.

In zijn werk is Alex uitmuntend. Hij is een van de beste chefs die Amsterdam heeft en wordt gezien als dé belofte van de toekomst. En hij zal ooit zijn eigen restaurant runnen en succesvolle kookboeken schrijven. Dat lijkt hij zelf ook te weten. Het gaat gebeuren. Ook weet hij dat hij ondanks zijn drukke werkschema en wisselende tijden een goede vader zal zijn. Volgens hem komt dat door onze liefde. En ik denk dat hij hierin ook gelijk heeft. Net zoals hij gelijk had toen we kozen voor deze woning in plaats van een huis in mijn oude stad Maastricht of de woonboot die ik had gespot in de Jordaan. Amsterdam is een stad vol mogelijkheden voor hem, maar ook voor mij. De diversiteit van de stad biedt een prachtige arena voor mijn fotografiewerk. En we zitten zo dicht bij de mediawereld, dat kan mij ook weer helpen. Net als Alex' grote netwerk, want hij groeide als enig kind van welgestelde ouders op aan de Amsterdamse grachten en kent hier veel mensen. Maar de eerste jaren zal ik minder gaan werken om veel bij onze zoon te zijn. Want Alex moest die fantastische baan in De Flamingo met beide handen aangrijpen en zal dus dubbel zo hard moeten werken. Het is een restaurant met een Michelinster en zijn jongensdroom.

Logisch dus. En het is inderdaad niet slim om een baby op een kleine boot groot te brengen, omringd met water. En zeker niet voor iemand die zo klunzig is als ik. Ja, Alex kan soms zo vastberaden zijn en dit was de beste optie. Een huis in Amsterdam-Zuid met drie slaapkamers, een gezellige woonkamer, open keuken, ruime badkamer én een groot dakterras met buitendouche.

De straat is rustig en je vindt alles om de hoek. De slager, groenteboer, bakker, het zit allemaal op loopafstand. Er wonen en spelen veel kinderen. Ook zijn er veel honden en dat trok me eigenlijk over de streep want dat vergroot de kans dat wij ook ooit een hond zullen nemen. En het is er schoon en er schijnt veel sociale controle te zijn, wat de nodige veiligheid biedt.

Een charmant klein dorpje, midden in de bruisende stad Amsterdam. Amsterdam-Zuid.

Ja, Alex heeft het beste met ons voor en denkt goed vooruit.

Hij heeft ook zo hard gewerkt om van dit huis ons thuis te maken. Dagenlang heeft hij met Yasmins man Ruben geklust en daarna onze spullen verhuisd.

Ik keek vooral hoogzwanger vanaf de zijlijn toe en gaf orders. 'Iets wat veel vrouwen hier overigens heel normaal vinden, hoor,' grapt Ruben. Ik steek echter liever zelf de handen uit de mouwen. Maar gezien het feit dat ik steeds groter word, moet ik sommige dingen uit handen geven en loslaten.

*

Van achteren besluip ik Alex terwijl hij aan het aanrecht staat en sluit mijn armen om hem heen. Dat is wat lastig, want die buik zit nogal in de weg. Wanneer ik wat draai, lukt het net. Hij draait zich om en legt zijn hand op mijn buik. Hij pakt mijn gezicht in zijn handen en kust me teder.

Ik voel de seksuele energie toenemen en door mijn lichaam stromen. Momenteel voel ik me een nijlpaard, maar nu wel een opgewonden nijlpaard. Mijn gedachten dwalen heel even af naar nijlpaarden die opgewonden zijn en hoe dat eruit zou moeten zien. Geen idee eigenlijk. Vast niet heel sexy.

Ik schrik op. 'Hallo, Pop?' Alex klapt met zijn handen voor mijn gezicht. Dat gebeurt vaak als ik weer wegdroom. En ik droom en zweef vaak weg. Een sprookjeskind, zei mama altijd.

'Hoe was het met Yasmin?' vraagt hij. Ik moet even schakelen en antwoord dat het prima was. Snel kus ik hem weer. Hij kust terug, maar nu is het meer een stevige, korte kus. En hij draait zich weer naar het aanrecht.

'Heb je al vriendjes gemaakt?' vraagt hij grappend.

'Nou, ik heb er hier nu welgeteld één, Yasmin,' antwoord ik trots. Ik probeer hem weer te kussen, maar Alex stort zich op zijn tosti. 'Nou, dat worden er vast snel meer, Popje.'

‘Ja, ik zal enorm mijn best doen,’ zeg ik met een vleugje sarcasme. Ik kijk hem ondeugend aan. Althans, ik doe een poging. Het kan ook zijn dat ik hem nu heel eng aankijk aangezien mijn hoofd is opgezwollen als een waterballon de afgelopen dagen.

‘Nee, Pop...’ Hij neemt een grote hap van zijn tosti.

‘Wat nee?’ reageer ik hoogst verontwaardigd.

‘Niet nu... zo.’ Hij gebaart naar mijn buik.

‘Hoezo niet, dat is heel goed voor het kind, dan voelt hij onze ware connectie, onze liefde... de kern van zijn bestaan en...’

Alex schudt zijn hoofd. ‘Nee, het is raar en het kan de bevaling opwekken.’

‘Ik moet nog twee maanden!’ roep ik.

‘Daarom! Het zou veel te vroeg zijn, ik ga geen risico nemen omdat wij ons niet kunnen beheersen,’ zegt hij resoluut.

‘Nou, lekker dan,’ zeg ik ietwat beledigd.

‘Wil je nog een kaastosti?’ Hij is alweer overgeschakeld op de orde van de dag.

‘Nee, dank je.’ Ik wil wegllopen en me op de bank nestelen, maar grijp toch die kaastosti van het aanrecht.

Als ik wegwaggel hoor ik hem zachtjes gniffelen. Ik onderdruk ook een lach want ik weet dat ik me aanstel. Maar ik wil nu even in de rol van beledigde vrouw blijven. Het feit dat mijn emoties aan de oppervlakte liggen en ik kan omslaan als een blad aan een boom heeft hij altijd spannend gevonden. Nu maar hopen dat dat niet veranderd is.

3

‘Sorry, misschien een beetje gek. Maar kun jij even op dat andere bankje gaan zitten? Heel even maar, wij hebben dit bankje even nodig. Voor een goede foto, snapt u? Daar is de achtergrond niet mooi.’

Het meisje van midden twintig dat eruitziet alsof ze alle modetrends van het afgelopen jaar op een en dezelfde dag heeft aangetrokken, wijst naar het bankje waar ik nu noodgedwongen moet gaan zitten.

‘Ja hoor, geen probleem.’

‘Te gek joh, echt tof. We zijn zo klaar, hoor.’

Ik laat me op het bankje met de slechte achtergrond ploffen en kijk naar het meisje dat quasinonchalant poseert. Zou er wel wat in die koffiebeker zitten of is dat gewoon een hip influenceraccessoire?

Mijn bankje leent zich misschien niet goed voor het Instagram-leven, maar ik heb nu wel een fijn uitzicht en zon, dus ik ben tevreden.

Amsterdam is schitterend op het moment. Rode, gele en oranje blaadjes op de grond en aan de bomen. Plasjes water van de regen van afgelopen nacht op de grond waar het zonlicht in glinstert. Het is net een schilderij. Net in het Vondelpark baalde ik al dat ik mijn camera niet had meegenomen. Ik had prachtige plaatjes kunnen schieten. Maar dat was wellicht wat te veel sjouwen geweest. Ik raak nu snel buiten adem, mijn boodschappentas dragen is al een hele opgave en ik moest dan ook hoognodig even uitrusten.

Het pleintje waar ik op het bankje zit, bevindt zich in het

midden van de Cornelis Schuyt, een populaire buurt in Amsterdam-Zuid. Je hebt er mooie winkels, gezellige terrasjes en een slager en groenteboer die zonder te knippen drie keer zoveel geld vragen voor een stuk vlees of een mandarijn. In deze buurt heet het trouwens de groentejuwelier. Ook zit er aan dit pleintje een ijssalon en een kleine snackbar waar vaak een lange rij staat van ouders en uitgelaten kinderen.

Het heet hier overigens frietboetiek. En ijsboetiek. Ze weten hier zelfs een simpele friettent allure te geven.

Vanaf het bankje kijk ik goed om me heen. Eerlijk is eerlijk, het is idyllisch. Een lief pleintje met bankjes onder mooie, grote bomen. Schattige winkeltjes en speciaalzaakjes om op uit te kijken. En veel keus in cafés en restaurants. Wanneer je van auto's houdt, zit je hier ook goed want het ene prachtexemplaar na het andere rijdt voorbij. Alsof er een autoshow is en ik op de eerste rij zit. Veel Range Rovers. Een Ferrari. En ik hoor net een klein jongetje roepen: 'Pap, kijk een Bugatti!'

Het zegt mij weinig, ik ben geen grote autoliefhebber. Ik loop graag en ik fiets veel. En ik heb mezelf altijd voorgehouden dat ik verantwoord omga met het milieu. Achteraf weet ik natuurlijk dat die gedachte behoorlijk hypocriet is gezien het feit dat ik reizen heb gemaakt naar de andere kant van de wereld en ik daar niet naartoe ben gefietst.

Ik draai mijn hoofd richting de zon en ik doe mijn oortjes in om mijn favoriete muziklijstje te beluisteren. Vol met hits uit de jaren negentig en jaren nul. R&b-artiesten, popdiva's, eigenlijk alles wat op TMF voorbijkwam. Dit staat lijnrecht tegenover mijn opvoeding en de aversie tegen commercie vroeger thuis. De enige muziek die daar klonk was de kalmerende toon van een dwarsfluit. Mijn tegenreactie als tiener was meezingen op Britney, Tupac en Destiny's Child. En ik luister het nog steeds graag. Die muziek brengt me terug naar vroeger: de vrijheid en opwinding van mijn tienerjaren en alle mogelijkheden die er dan nog voor je liggen, de veiligheid van mijn eigen kamertje en de zoektocht naar een au-

thentieke stijl op de middelbare school. Nostalgie.

Ik pak het bakje vers gesneden mango dat ik zojuist bij de groenteboer, oftewel de groentejuwelier, heb gekocht. Duur, maar verrukkelijk. Ik blijf ervan eten en wanneer het einde in zicht is word ik ineens op mijn schouder getikt. Snel slik ik mijn hap door en kijk ik omhoog. Ik zie een mooie vrouw met lichtblonde, lange haren. Ze heeft een witte kanten blouse aan waardoor haar zwarte bh en flinke boezem goed te zien zijn. Daaroverheen hangt een nude mantel. Ze heeft ook al van die lange wimpers. Er zal wel iets in het water zitten hier. Ik doe snel mijn oortjes uit en zet het volume wat zachter.

‘Hi?’ zeg ik vragend.

‘Hoi!’ Ze steekt enthousiast haar hand met keurig verzorgde gelnagels uit.

‘Ik ben Bobby.’ Ze komt naast me zitten en haar zwarte leren broek raakt mijn grijze zwangerschapsbroek. Zij aan zij zitten we op het bankje en ik kan niet stoppen met staren. Ze is deze reactie waarschijnlijk gewend, haar volle lippen krullen omhoog en ze lacht haar mooie tanden bloot. ‘Ik dacht, ik stel me even voor. Ik ben dus Bobby en ja dat is grappig, want ik heb grote boobies. Nu vergeet je mijn naam niet meer.’ Ik krijg een speelse por.

Ik ben zwanger, maar het lukt me heus nog wel een naam te onthouden. Ik slik de woorden in.

‘Jij bent de vriendin van Alex, toch?’

Ik knik. ‘Ik ben Poppy.’

‘Weet ik toch, ik heb je gezien op de insta van Alex. Hij post altijd alleen maar gerechten en voedselgedoe, dus toen er een vrouw voorbijkwam viel je meteen op. En je bent knap! Ik herkende je meteen!’ Ze neemt een slokje van haar koffie to go en wacht op mijn reactie.

‘Dank je.’ Mijn toon klinkt monotoner dan de bedoeling is, maar ik weet niet zo goed wat deze vrouw wil van mij.

‘Hoe voel je je?’ Ze legt haar hand theatraal op mijn buik.

‘Wel goed, hoor... Het wordt wel wat pittig nu, de laatste loodjes.’

‘Ik weet het, toen ik bijna ging bevallen van mijn tweeling kon ik niet meer. Ik was een woest zwijn dat iedereen die iets verkeerd zei wilde vermorzelen.’ Ze lacht hard en wederom ontvang ik een por.

Ik heb moeite me deze mooie vrouw voor te stellen als woest zwijn.

‘Een tweeling?’ vraag ik. En mijn blik glijdt omlaag naar haar strakke buik.

‘Ja. Twee meisjes, ze zijn net zeven geworden. Ik kreeg ze op mijn achtentwintigste.’

Ze neemt een hap van een amandelcroissant. ‘Deze zijn ongelooflijk lekker, gehaald hier aan de overkant. Wil je ook?’

Ze tikt met de croissant tegen mijn lippen en uit beleefdheid hap ik maar. Ze heeft gelijk ook. Heerlijk.

Ik leer dat Bobby in de Beethovenstraat woont met haar man en twee dochters. Haar man heet Peter en doet iets in het vastgoed. ‘Ik luister nooit naar die verhalen, saai!’ zegt ze lachend.

Bobby werkt niet, want dat hoeft niet en ze is liever lui dan moe. Ik ben geïntrigeerd door haar eerlijkheid en gebrek aan enige vorm van gêne. Ze lijkt helemaal content met wie ze is.

‘Als je hulp nodig hebt met de baby of hier in de buurt, laat het weten,’ zegt ze. ‘Al zal Alex je natuurlijk ook goed in de watten leggen, hij is een lieve vent. Ik heb het vroeger ook nog met hem gedaan trouwens.’ Ze zegt het tussen neus en lippen door alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Mijn hersenen draaien overuren, maar ik probeer normaal te reageren als de open geest die ik ben of in elk geval wil zijn. Natuurlijk heeft Alex vroeger ook vriendinnetjes en avontuurtjes gehad. Maar met deze vrouw, Bobby de reïncarnatie van Pamela Anderson in haar *Baywatch*-tijd? Ze kijkt me aan en alsof ze mijn gedachten kan lezen zegt ze geruststellend: ‘Heel lang geleden, hoor, we waren net twintig. Ik kende hem via vrienden, zo’n leuke jongen. Bofkont ben je.’ Ze knijpt in mijn

arm. Ik sta perplex en voordat ik een normale zin eruit kan persen is Bobby alweer opgestaan en laat ze een zoete, kokosachtige geurwolk achter.

‘En, ga je natuurlijk bevallen, denk je? Of medicatie?’

‘Uhm...’ Deze vrouw is een wervelwind aan informatie en vragen. Ik weet me te herpakken en denk hardop over de vraag na. ‘Tsja, ik denk dat ik natuurlijk wil bevallen omdat ik dan op energetisch niveau en zonder invloed van buitenaf samen met mijn kind de reis kan afleggen en wij in onze kracht...’

‘Whatever,’ onderbreekt ze me. ‘Geloof mij, het doet pijn. Heel veel pijn. Voel je niet schuldig als je dat energetische gezwets even laat voor wat het is en om medicatie vraagt. Niets om je voor te schamen,’ zegt ze streng. ‘En luister, ik zou nu al je vagina insmeren met perineummassageolie. Daar wordt de huid lekker soepel van en dan heb je minder kans op uitscheuren tijdens de bevalling. En laten we eerlijk zijn, je wilt niet uitscheuren. Zo’n ravage daarbeneden is voor niemand leuk.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ beaam ik snel. ‘Lijkt mij vreselijk, een ravage...’

‘Nou ja, kom je ook wel weer overheen, hoor, ze kunnen veel tegenwoordig.’ Bobby ratelt door terwijl haar handen druk gebaren. ‘Maar het herstel duurt wel langer. O, en een tip, wacht niet te lang met seks. Mannen kunnen heel gek doen rondom seks als er een kind uit je is gekomen, dus ik zou me alvast een beetje gaan verdiepen in wanneer en hoe je het weer wilt doen na de bevalling. Shop alvast een sexy pakje en laat hem vergeten dat daar een kind uit is gekomen. Erg belangrijk, anders blijft zo’n man daarin hangen. Je hebt trouwens goede lippen, weet je dat?’ Ze staart me aan.

Ik hoop vurig dat ze het over de lippen van mijn mond heeft nu. Maar met deze vrouw weet ik het niet zeker.

‘Anyway, ik moet gaan. Ik moet mijn au pair van het station ophalen. Dat arme schaap heeft de verkeerde trein genomen en is verdwaald. Neem je een au pair?’ vraagt ze nog.

In gedachten ben ik nog bij de sekspakjes die ik schijnbaar

met een rotgang moet gaan shoppen, maar ik schakel weer om het gesprek bij te benen.

‘Een au pair? Nee, ik ga het zelf doen joh.’

‘Neem in elk geval een vaste oppas of denk na over een au pair want naast moederen wil je ook echt een keer wat anders doen en dan is het fijn als je niet steeds die baby hoeft mee te slepen, geloof mij. Nou, je kunt mij altijd bellen, hè! Joe!’

En weg is ze. Bobby met de boobies. Bobby de wervelwind.

Mijn hoofd duizelt. Ik pak mijn notitieboekje erbij en ga toch wat van die tips opschrijven. Ze lijkt dan wel een totaal ander type dan ik, maar ze is wel een moeder en ze woont hier. Ze lijkt oprecht en behulpzaam. En ik mag haar altijd bellen. Dat bellen wordt overigens wel wat lastig aangezien ze haar nummer niet heeft gegeven.